4. V prípade, že sa na takúto osobu (analogicky) uplatní článok 23 nariadenia Dublin III [druhá otázka písm. a)]: Vzťahuje sa na nové dožiadanie o prijatie späť (analogicky) nová lehota podľa článku 23 ods. 2 nariadenia Dublin III? Ak áno, začne táto nová lehota plynúť v okamihu, keď sa zodpovedný orgán dozvie o návrate, alebo je pre začiatok plynutia tejto lehoty rozhodujúca iná skutočnosť?

5. V prípade, že sa na takúto osobu (analogicky) uplatní článok 24 nariadenia Dublin III [druhá otázka písm. b)]:

a) Vzťahuje sa na nové dožiadanie o prijatie späť (analogicky) nová lehota podľa článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III? Ak áno, začne táto nová lehota plynúť v okamihu, keď sa zodpovedný orgán dozvie o návrate, alebo je pre začiatok plynutia tejto lehoty rozhodujúca iná skutočnosť?

b) V prípade, ak druhý členský štát (v tejto veci Nemecko) nechá márne uplynúť lehotu, ktorá sa má (analogicky) dodržať podľa článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III: Zakladá podanie novej žiadosti o azyl podľa článku 24 ods. 3 nariadenia Dublin III bezprostredne zodpovednosť tohto druhého členského štátu (v tejto veci Nemecka), alebo môže tento členský štát aj napriek novej žiadosti o azyl a bez ohľadu na lehotu dožiadať pôvodne zodpovedný členský štát (v tejto veci Taliansko) o prijatie späť alebo odovzdať cudzinca do tohto členského štátu aj bez predchádzajúceho dožiadania o prijatie späť?

c) Ak tento druhý členský štát (v tejto veci Nemecko) nechá márne uplynúť lehotu, ktorá sa má (analogicky) dodržať podľa článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III: Má sa v takomto prípade konanie vedené v druhom členskom štáte (v tejto veci v Nemecku), ktoré sa týka žiadosti o azyl podanej pred odovzdaním, považovať za podanie novej žiadosti o azyl podľa článku 24 ods. 3 nariadenia Dublin III?

d) Ak druhý členský štát (v tejto veci Nemecko) nechá márne uplynúť lehotu, ktorá sa má (analogicky) dodržať podľa článku 24 ods. 2 nariadenia Dublin III, a cudzinec nepodá novú žiadosť o azyl a ani konanie vedené v druhom členskom štáte (v tejto veci v Nemecku), ktoré sa vedie o žiadosti o azyl podanej pred odovzdaním, sa nepovažuje za podanie novej žiadosti o azyl podľa článku 24 ods. 3 nariadenia Dublin III: Môže druhý členský štát (v tejto veci Nemecko) opäť dožiadať pôvodne zodpovedný členský štát (v tejto veci Taliansko) bez ohľadu na lehotu o prijatie späť, alebo môže odovzdať cudzinca do tohto členského štátu aj bez predchádzajúceho dožiadania o prijatie späť?

([1]) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31.

Odvolanie podané 1. júla 2016: Trioplast Industrier AB proti rozsudku Všeobecného súdu (siedma komora) z 12. mája 2016 vo veci T-669/14, Trioplast Industrier AB/Európska komisia

(Vec C-364/16 P)

(2016/C 343/43)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolateľka: Trioplast Industrier AB (v zastúpení: T. Pettersson, F. Sjövall, A. Johansson, advokáti)

Ďalší účastník konania: Európska komisia

Návrhy odvolateľky

Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

a) zrušil rozsudok Všeobecného súdu z 12. mája 2016 vo veci T-669/14 Trioplast Industrier/Európska komisia;

b) a subsidiárne:

(i) zrušil rozhodnutie Komisie uvedené v jej liste z 3. júla 2014 vo veci COMP/38354 – Priemyselné vrecia – Trioplast Industrier AB;

(ii) zrušil alebo znížil úroky z omeškania vo výške 674 033,32 eura, ktoré boli uložené spoločnosti Trioplast rozhodnutím Komisie v jej liste z 3. júla 2014 vo veci COMP/38354 – Priemyselné vrecia – Trioplast Industrier AB;

(iii) uložil Komisii povinnosť, aby spoločnosti Trioplast uhradila výdavky vo výške 4 686,64 eura, ktoré vznikli v rámci záruky za zaplatenie úrokov z omeškania;

c) ešte subsidiárnejšie rozhodol o náhrade škody podľa článku 340 ods. 2 ZFEÚ z dôvodu porušenia práva EÚ, ako sa uvádza vyššie, pokiaľ ide o:

(i) sumu úrokov z omeškania vo výške 674 033,32 eura alebo jej časť;

(ii) výdavky vo výške 4 686,64 eura, ktoré vznikli v rámci záruky za zaplatenie úrokov z omeškania;

d) okrem návrhov požadovaných v písmenách b) a c) rozhodol o náhrade škody podľa článku 340 ods. 2 ZFEÚ z dôvodu porušenia práva EÚ, ako sa uvádza vyššie:

(i) z dôvodu porušenia práva EÚ, ktoré sa týka obdobia, v ktorom Komisia neuvoľnila alebo neznížila sumu bankovej záruky v nadväznosti na rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-40/06, za výdavky, ktoré vznikli v rámci poskytnutia záruky vo výške 22 783,90 eura alebo jej časti.

e) splatné úroky z týchto súm;

f) uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania na Všeobecnom súde a Súdnom dvore.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

1. V konaní na Súdnom dvore uvádza spoločnosť Trioplast rovnaké tvrdenia a dôvody, ako v konaní na Všeobecnom súde. Podľa článku 58 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a podľa článku 168 ods. 1 písm. d) a článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora spoločnosť Trioplast tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne uplatnil právo EÚ tým, že rozsudkom z 12. mája 2016 vo veci T-669/14 zamietol jej žalobu.

2. Po prvé sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že dospel k záveru, že rozsudok z roku 2010 len zmenil rozhodnutie z roku 2005. Namiesto toho mal dospieť k záveru, že rozsudok z roku 2010 v celom rozsahu zrušil rozhodnutie z roku 2005 a Komisia mala povinnosť, aby voči spoločnosti Trioplast prijala nové rozhodnutie po tom, ako bude známy výsledok vecí FLS.

3. Po druhé sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že zastával názor, že napadnutý list nebol rozhodnutím, proti ktorému by bolo možné podať právny prostriedok nápravy, keďže sporný list prvýkrát stanovil spoločnosti Trioplast povinnosť, ktorá bola vyjadrená určitou a pevne vyčíslenou sumou.

4. Po tretie skutočnosť, že rozhodnutie z roku 2005 bolo zrušené rozsudkom z roku 2010, znamená, že úroky z omeškania nemôžu vznikať podľa rozhodnutia z roku 2005.

5. Po štvrté Všeobecný súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keďže sa domnieval, že konaním Komisie nevznikla spoločnosti Trioplast škoda, a teda Všeobecný súd mal žalobu o náhradu škody preskúmať z vecného hľadiska.